

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.546 van 21 november 2013
in de zaak A. 205.541/VII-38.586.**

In zake : Khalled AKAJJOUA
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sven Mary
kantoor houdend te 1060 Brussel
Afrikastraat 92
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 9 juli 2012, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 mei 2012 waarbij de identificatiekaarten van Khalled Akajjoua voor het uitoefenen van bewakingsactiviteiten gedeeltelijk worden ingetrokken.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 oktober 2013.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Valérie Schippers, die loco advocaat Sven Mary verschijnt voor verzoeker, en attaché Bert Hoffer, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Aan verzoeker werden sinds maart 2009 verscheidene identificatiekaarten toegekend voor het uitoefenen van bewakingsactiviteiten.

3.2. Naar aanleiding van de aanvraag voor een bijkomende identificatiekaart wordt een onderzoek ingesteld naar het voldoen van verzoeker aan de veiligheidsvoorwaarden vereist door de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid (hierna : bewakingswet). Het verslag over dat onderzoek van 10 oktober 2011 maakt melding van een proces-verbaal van 28 januari 2011 uitgaande van de politie te Antwerpen inzake opzettelijke slagen en verwondingen, een proces-verbaal van 17 april 2005 uitgaande van de politie Antwerpen Noord inzake wederzijdse opzettelijke slagen en verwondingen en een

proces-verbaal van 24 april 1997 uitgaande van de politie te Antwerpen inzake bedreiging met bevel of voorwaarde.

3.3. Met een aangetekende brief van 16 november 2011 wordt aan verzoeker meegedeeld dat de minister van Binnenlandse Zaken op basis van de in het verslag over het gevoerde veiligheidsonderzoek vermelde feiten overweegt zijn identificatiekaarten in te trekken en te weigeren. Er wordt eveneens meegedeeld dat verzoeker over vijftien werkdagen beschikt om bij de Algemene Directie Veiligheid en Preventie inzage te nemen van het administratief dossier en over veertig werkdagen om zijn verweermiddelen bij aangetekende brief over te maken.

3.4. Bij schrijven van 12 december 2011 dient verzoeker een verweerschrift in.

3.5. Op 19 maart 2012 vindt een hoorzitting plaats.

3.6. Op 10 mei 2012 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de thans bestreden beslissing. De minister stelt vast dat verzoeker "niet voldoet aan de voorwaarden voor wat betreft het uitvoerend personeel, gesteld in artikel 6, lid 1, 8° van de bewakingswet en dit voor wat betreft alle activiteiten van toezicht op en controle van personen met het oog op het verzekeren van de veiligheid op al dan niet toegankelijke plaatsen zoals voorzien in artikel 1 § 1, 5° van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid". Aan verzoeker wordt wel nog toegestaan om activiteiten van goederenbewaking uit te oefenen.

De motivering van die beslissing luidt als volgt :

"(...)

Overwegende dat in april 2011 de administratie een nieuwe aanvraag mocht ontvangen tot het bekomen van een identificatiekaart voor uw persoon en dit van de vergunde bewakingsonderneming Focus Security BVBA; dat er echter opnieuw een veiligheidsonderzoek vereist bleek aangezien u gekend bleek voor recente feiten van 2011.

Overwegende dat dit feit als volgt kan samengevat worden:

De politie kon op videobeelden (die werden gemaakt door een persoon die

verder anoniem wenst te blijven) vaststellen dat een klant van een dancing naar buiten wordt geleid door een portier en erna een vuistslag van laatstgenoemde krijgt. Hierdoor komt de persoon ten val. Na de toegediende slag gaat de dader onmiddellijk terug naar binnen zonder zich verder om het slachtoffer te bekommeren hoewel deze persoon nochtans duidelijk buiten bewustzijn is en geen tekenen van leven meer vertoont. Andere personen ontfermen zich uiteindelijk om het slachtoffer en dienen hem te ondersteunen.

De politie stelt vast dat u de dader van deze feiten betreft.

U verklaart eerst dat u nergens van af weet maar wijzigt - na confrontatie met de beelden - uw verklaring in die zin dat u de man inderdaad geslagen heeft nadat die eerder door uw collega's diende te worden buitengezet uit de zaak en hij maar bleef tegenwringen. U beseft niet dat de man gevallen was na het toedienen van de slag.

Nadien 'verduidelijkt' u opnieuw uw verklaring en stelt u dat u 'geen slag heeft gegeven maar een duw in het aangezicht'.

Er werd aan het proces-verbaal geen verklaring van het slachtoffer toegevoegd omdat deze niet kon geïdentificeerd worden door de verbalisanten.

Overwegende dat u in uw schriftelijk verweer d.d. 15 december 2011 het volgende verklaart in verband met deze feiten:

U identificeert het slachtoffer als zijnde de heer Kinakh en stelt dat deze door twee collega-portiers werd buitengezet waarop een schermutseling ontstond tussen deze klant en de portiers. Toen eerstgenoemde zich opnieuw toegang wenste te verschaffen tot de zaak en hij hierbij achterwaarts door u buiten werd geduwd gaf u hem een duw in het aangezicht waarop de man ten val kwam. U ging erna naar binnen, vooreerst om de situatie niet te laten escaleren maar ook omdat de klant reeds geholpen werd door omstaanders. U beklaagt verder de schriftelijke weergave van de beelden vermits die niet volledig zijn en pas aanvangen op het ogenblik dat de klant de zaak opnieuw wenst te betreden. Van de voorgaande schermutseling is er echter geen weergave zodanig dat slechts een gedeeltelijk beeld wordt geschetst. Zo lijkt het immers of het slachtoffer de toegang heeft ontzegd en een duw heeft gegeven zonder enige aanleiding terwijl uit de verklaring van de chef-kok blijkt dat de klant eerder op de avond een agressieve houding had aangenomen. Laatstgenoemde heeft tevens nadien een schrijven opgemaakt waarin hij stelt dat hij geen verdere gevolgen wenst voor u en zou volgens u beseffen dat zijn gedrag die bewuste avond verkeerd was. Omwille van dit schrijven dat u in bijlage voegt en dat tevens door u aan het parket werd overgemaakt, werd het dossier geklasseerd om opportuniteitsredenen.

Overwegende dat u op datum van 20 maart 2012 bij wege van uw raadsman nog enkele verklaringen overmaakt, vooreerst van een getuige van de feiten, de heer Arras die stelt ook te zien te zijn op de beelden en die verklaart dat het slachtoffer zowel verbaal als fysiek zeer agressief was op het ogenblik van het gebeuren. Volgens deze getuige zou u zich enkel verdedigd hebben door de klant een duw op de borst te geven toen deze u trachtte te slaan. Nadien zou deze getuige zich om het slachtoffer bekommerd hebben en kreeg hij van u water om aan het slachtoffer te geven. U zou hem ook gevraagd hebben een ambulance te bellen hetgeen hij echter niet heeft kunnen doen omdat hij zich om het slachtoffer bekommerde.

Verder maakt u tevens twee verklaringen over van enerzijds een collega-portier en anderzijds een kelner van de zaak dewelke beide verklaren dat u enkel uit wettige verdediging handelde.

Overwegende dat u in uw verhoor ten aanzien van de administratie verklaard heeft dat u aan de klant geen vuistslag heeft gegeven maar enkel een duw of althans een bepaalde beweging waardoor hij ten val kwam. Deze persoon was juist voor de feiten door twee collega's naar buiten begeleid omdat hij binnen in de zaak zijn vrouw had geslagen.

Na deze duw bent u opnieuw naar binnen gegaan omdat u niet wist dat de persoon zo zwaar gewond was. U heeft echter wel gevraagd van een ambulance te bellen en heeft water voor het slachtoffer besteld.

Tot slot betuigt u uw spijt en stelt geen agressieve ingesteldheid te hebben.

Echter, overwegende dat dit verweer niet overtuigend overkomt, in de eerste plaats omdat de beelden door een geoefende en tevens beëdigde politieagent werd bekeken en door hem als inlichtingen werden weergegeven in het proces-verbaal. Dat hij uw handelen hier als volgt omschrijft:

'Een man wordt zachthandig naar buiten begeleid. Dit wordt gedaan door een persoon die door middel van zijn rechterhand tegen de bovenarm van de man duwt. Eénmaal het slachtoffer zich buiten het portaal van de zaak bevindt, krijgt deze een vuistslag met de rechterhand in het aangezicht van de man die hem buiten begeleidde. De man die de slag toebrengt, wordt door de politie geïdentificeerd als zijnde AKAJJOUA Khalled. Na het toebrengen van de vuistslag in het aangezicht van het slachtoffer gaat AKAJJOUA onmiddellijk terug de zaak binnen en gunt geen blik aan het slachtoffer. Het slachtoffer komt na de slag onmiddellijk ten val en is duidelijk buiten bewustzijn. Na ongeveer een 5-tal seconden wordt aan het slachtoffer hulp geboden, doch niet door het personeel van de Velvet Lounge. De politie kan duidelijk vaststellen dat het slachtoffer buiten bewustzijn is en dat deze volledig ondersteund dient te worden.'

Overwegende dat uw stelling als zou de vaststeller dewelke de beelden heeft bekeken, de duw of dergelijke beweging vanwege uw persoon, verkeerdelijk verward hebben met een vuistslag, ongeloofwaardig overkomt. In casu gaat het immers om een politieambtenaar dewelke duidelijk en gedetailleerd (rechterhand tegen de bovenarm, vuistslag met de rechterhand, na ongeveer een vijftal seconden, slachtoffer duidelijk buiten bewustzijn en volledig ondersteund...) is in zijn bewoordingen omtrent hetgeen hij op de beelden heeft vastgesteld en dewelke tevens een duw of andere afweerbeweging zou moeten kunnen onderscheiden van een vuistslag.

Het lijkt dan ook zeer onwaarschijnlijk dat de politieambtenaar, in casu een hoofdinspecteur, dergelijk taalgebruik zou gebruiken (die weinig ruimte laat voor interpretatie) in zijn vaststellingen, indien hij niet 100 percent overtuigd was van hetgeen hij heeft kunnen observeren.

Ik dien bijgevolg meer geloof te hechten aan hetgeen deze bevoegde persoon heeft geobserveerd dan aan uw versie van de feiten.

Overwegende dat in dat verband trouwens dient vastgesteld te worden dat u ook zelf verwarring heeft gesticht door uw verklaringen meermaals te wijzigen: daar waar u eerst ten aanzien van verbalisanten heeft gesteld niets van het

incident af te weten, herinnert u zich - na confrontatie met de beelden - 'plots' dat u die bewuste avond inderdaad slagen heeft toegediend. Daarna 'verduidelijkt' u uw verklaring en stelt u weliswaar geen slag maar een duw in het gezicht te hebben gegeven waardoor de klant is gevallen, en dit omdat de persoon in kwestie bleef tegenwringen en u bij de keel zou gegrepen hebben.

Overwegende dat dient opgemerkt te worden dat het geenszins om een detail ging dat u terug te binnen zou zijn geschoten maar om de kern van de zaak met name of u al dan niet fysiek geweld heeft gebruikt ten aanzien van een klant met als gevolg dat deze het bewustzijn is verloren.

Overwegende dat ook uw bewering als zou u geen besef gehad hebben van de gevolgen voor het slachtoffer van de slag die u heeft toegediend, niet aannemelijk overkomt. Immers, volgens de beelden kwam de persoon onmiddellijk na de slag ten val en gaf hij geen teken van leven meer hetgeen u moeilijk kan ontgaan zijn. En zelfs indien kan aangenomen worden dat de ernst van de situatie u is ontgaan, had u dit toch op eigen initiatief moeten nagaan, temeer daar u bewakingsagent bent en bijgevolg de opleiding heeft genoten om eerste zorgen bij ongevallen toe te dienen. Dat dergelijke nazorg niet alleen een goede bewakingsagent maar ook een goede burger waardig is, ook al is deze betrokken partij. U heeft zich echter onmiddellijk omgedraaid zonder eerst de toestand van de klant te verifiëren en heeft hem aan zijn lot overgelaten. Het gegeven dat u achteraf mogelijks water heeft besteld voor deze persoon en gevraagd heeft van de ambulance te bellen 'indien zijn toestand verslechterde', verantwoordt in geen geval uw daden noch maakt ze minder laakbaar.

Overwegende dat er geen wettige reden voorhanden was voor de slag die u toegediend heeft. Immers, vooreerst maakt de politieambtenaar die de beelden heeft bekeken geen enkele melding van voorafgaandelijke agressie vanwege het slachtoffer hetgeen op zich reeds eigenaardig is. Daarnaast wordt er nergens meegedeeld dat deze persoon u vlak voor de feiten bij de keel zou gegrepen hebben of hebben willen grijpen. De beelden tonen kennelijk uitsluitend dat u de man naar buiten heeft begeleid (hoewel u dit tegenspreekt en stelt dat dit uw collega's waren) en u eenmaal buiten het portaal hem een vuistslag toediende met uw rechterhand. Het gegeven dat de man eerder op die avond mogelijks voor overlast zorgde, zijn vriendin slagen had gegeven en begon te duwen en te trekken toen hij naar buiten werd begeleid, verantwoordt in geen geval het door u gebruikte geweld nadien op een ogenblik dat er geen onmiddellijk en ernstig gevaar (meer) was voor uw persoon of voor één van uw collega's of de andere klanten; dat, gegeven deze omstandigheden, uw theorie van wettige zelfverdediging dan ook geen stand houdt.

Overwegende dat ook de diverse verklaringen dewelke u als verweer heeft toegevoegd niet overtuigend overkomen in het bijzonder omdat het telkens om personen gaat die u goed lijken te kennen (collega-portiers of andere personen die eveneens in de zaal de Velvet Lounge werken). De verklaring van de heer Geentjes (chef-kok van de Velvet Lounge) dewelke u in uw voordeel aanhaalt, bewijst zelfs uw overdreven reactie. Immers, uit het verhoor blijkt tevens dat deze getuige door de verbalisanten op een bepaald ogenblik wordt geconfronteerd met de beelden waaruit blijkt dat hij, op het ogenblik dat het slachtoffer op de grond ligt, een handbeweging maakt in de richting van de deur, 'dit met een verontwaardigde blik'.

Overwegende dat ook bij de verklaring van de heer Arras die op eigen initiatief naar het politiebureau is gestapt, de nodige vraagtekens dienen geplaatst te worden, gelet op het feit dat hij een kennis van u blijkt te zijn of u althans toch bij uw voornaam aanspreekt.

Overwegende dat voorgaande getuigen dan ook niet als geheel objectief kunnen beschouwd worden.

Overwegende dat zowel uw versie van de feiten als de versie van uw getuigen alleszins regelrecht in contradictie zijn met de beelden die werden genomen en werden neergezet in een neutraal relaas van een beëdigde en ervaren politieambtenaar. Het merendeel van dergelijke dossiers aangaande feiten van slagen en verwondingen waarbij bewakingsagenten betrokken zijn, dienen buiten beschouwing gelaten te worden omdat de verklaringen onbetrouwbaar, onduidelijk of tegenstrijdig zijn. Het is echter zeldzaam dat dergelijk incident door een politieambtenaar op beelden kon worden bekeken hetgeen mijn taak om de correcte weergave van het gebeuren te kunnen achterhalen, enigszins vergemakkelijkt.

Overwegende dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat men bij de uitoefening van dergelijk delicate activiteiten als deze van persoonscontrole op een preventieve manier te werk gaat en een conflict benadert vanuit een psychologische hoek, eerder dan zijn toevlucht te nemen tot geweld.

Dat indien deze aanpak niet de verhoopde resultaten oplevert, de bewakingsagent zich moet onthouden van elke andere tussenkomst en de politiediensten onmiddellijk moet verwittigen.

Gelet op de wil van de wetgever dat dergelijke delicate bewakingsactiviteiten van persoonscontrole geweldloos worden uitgeoefend, is het belangrijk na te gaan, voor elke bewakingsagent afzonderlijk, of hij in geval van conflict geneigd zal zijn terug te vallen op geweld.

Overwegende dat er naar mijn mening voldoende aanwijzingen zijn dat u in bovenvermelde zaak bent overgegaan tot het gebruik van agressie in plaats van dat u op een niet-geweldloze manier en door middel van dialoog de gemoederen heeft getracht te bedaren. Een essentiële eigenschap voor een goede bewakingsagent is nochtans dat men situaties die dreigen te escaleren terug onder controle kan krijgen louter door 'de rede van het woord'. Uit voorgaande feiten blijkt echter duidelijk dat u het principe van conflictbeheersing in het geheel niet meester bent en u niet in staat bent om in een delicate situatie uw kalmte en zelfbeheersing te bewaren.

Overwegende dat uw agressie ook niet kan vergoelikt worden doordat de tegenpartij op dat ogenblik ook zelf slagen zou hebben toegediend of gepoogd zou hebben dit te doen; dat slagen vanwege uw slachtoffer (aan u of aan een derde) eerder op die avond geen excuus kan zijn voor het geweld dat u enige tijd later gebruikt heeft aangezien dit op wraak duidt, iets wat niet getolereerd kan worden bij een bewakingsagent; dat dit des te meer geldt wanneer deze agent zijn taken in nauw contact met het publiek uitoefent en hierbij op regelmatige basis met conflicten en vechtpartijen kan worden geconfronteerd. Bewakingsopdrachten en in het bijzonder deze in dancings of cafés maar ook deze van persoonscontrole op andere (vaak drukbezochte) plaatsen zijn inderdaad niet steeds evident en de bewakingsagenten kunnen bij hun tussenkomsten vaak te maken krijgen met een zeer divers publiek waaronder

ook beschonken, lastige of zelfs agressieve personen; dat echter opgemerkt moet worden dat provocaties en soms uitermate moeilijke situaties met een zeer divers publiek onvermijdelijk deel uitmaken van deze specifieke job.

Overwegende dat voorgaande feiten hebben plaatsgevonden op een ogenblik dat u activiteiten van persoonscontrole aan het uitoefenen was; dat er dan ook terecht voor gevreesd kan worden dat u opnieuw uw toevlucht zal nemen tot geweld zo u zich bij de uitoefening van deze bewakingsactiviteiten opnieuw zou geconfronteerd worden met moeilijkheden, hetgeen gezien uw functie onvermijdelijk het geval zal zijn. Zij wijzen op een algemene agressieve ingesteldheid die niet overeenkomt met deze van een bewakingsagent.

Dat er met reden twijfel bestaat of een persoon die in het verleden zijn toevlucht nam tot dwang of geweld, heden over de vereiste ingesteldheid beschikt om de meest risicovolle bewakingsactiviteiten (persoonscontrole) nog verder uit te oefenen, hetgeen inhoudt dat hij tijdens de uitoefening ervan de nodige zelfbeheersing aan de dag moet leggen; dat uit het voorgaande echter duidelijk blijkt dat u hierbij uw eigen emoties en gedragingen geenszins onder controle kan houden.

Overwegende dat de wetgever in de bewakingswet expliciet het gebruik van dwang en geweld tijdens de uitoefening van bewakingsactiviteiten verboden heeft; dat deze wetgeving van openbare orde is.

Overwegende dat ik vervolgens dien vast te stellen dat u reeds eerder het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbesluit voor feiten van 1997 waarbij u een meisje met een alarmpistool heeft bedreigd. Dat deze feiten weliswaar dateren van 1997 en bijgevolg te oud worden geacht om ze actueel nog in aanmerking te nemen, mede door uw nog jeugdige leeftijd van destijds. Dat deze weigering echter een ernstige waarschuwing inhield naar uw persoon toe. Twee jaar na deze weigering heeft u een tweede kans gekregen maar onderhavige intrekkingprocedure toont aan dat u maar weinig lessen heeft getrokken uit het verleden aangezien u opnieuw betrokken blijkt bij delictuele feiten, ditmaal van slagen en verwondingen. Dat dit gegeven geenszins in uw voordeel speelt.

Overwegende dat u bij uw eerste weigeringsprocedure ook al uw spijt heeft betuigd voor hetgeen heeft plaatsgevonden maar dient vastgesteld te worden dat u bij een latere aanvraag opnieuw een veiligheidsonderzoek vereist is voor feiten waar u opnieuw 'spijt van heeft'.

Overwegende dat de wetgever het voorbehouden van de toegang tot de private en bijzondere veiligheidssector professioneel betrouwbare personen als hoofddoelstelling voorop staat.

Overwegende dat de wet uitdrukkelijk bepaalt dat het gewenste profiel van een persoon die werkzaam is binnen de sector van de private en bijzondere veiligheid gekenmerkt wordt door het bezitten van respect voor de grondrechten van de medeburgers alsook door het bezitten van een incasseringsvermogen ten aanzien van agressief gedrag en het vermogen om zich daarbij te beheersen.

Overwegende dat de wet tevens bepaalt dat de betrokken persoon over de nodige integriteit dient te beschikken. Met integriteit wordt bedoeld dat men adequaat en zorgvuldig handelt, met inachtneming van zijn verantwoordelijkheden en de geldende regels.

Samen vormen bovenvermelde kenmerken de essentiële voorwaarden voor

het goed kunnen functioneren in de sector van de private veiligheid.

Overwegende dat deze eigenschappen des te meer gelden voor een persoon die bewakingsactiviteiten wenst uit te oefenen waarbij hij onvermijdelijk nauw in contact komt met een zeer divers publiek. Rekening houdend met het voorgaande ben ik echter van oordeel dat voor deze specifieke activiteiten niet beschikt over de vereiste kwaliteiten.

Overwegende dat ik tot slot van mening ben dat de bovenvermelde feiten te zwaarwichtig zijn om, zoals omschreven in artikel 17, lid 1, 2° van de wet van 10 april 1990, louter over te gaan tot het inhouden van de aan u toebehorende identificatiekaarten voor een termijn van ten hoogste zes maanden. Deze feiten zijn voldoende zwaarwichtig om de aan u toebehorende identificatiekaarten in te trekken voor de meest risicovolle activiteiten".

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 21 maart 2007 tot regeling van de plaatsing en het gebruik van bewakingscamera's (hierna : wet camerabewaking) en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur". Hij stelt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op videomateriaal dat door een persoon die anoniem wenst te blijven werd meegedeeld aan de politiediensten, terwijl "deze beelden manifest op onrechtmatige wijze werden bekomen en zodoende nietig zijn".

In een eerste onderdeel zet verzoeker uiteen dat het kwestieuze beeldmateriaal aan de politiediensten werd overgemaakt door een particulier, wat geen persoon is bevoegd om een beslissing te nemen tot het plaatsen van een bewakingscamera in de zin van de wet camerabewaking. Verzoeker meent dat het vastleggen van beelden door een particulier met als doel misdrijven tegen personen of goederen of overlast te voorkomen, vast te stellen of op te sporen, of de openbare orde te handhaven een schending vormt van de wet camerabewaking. Hij merkt op dat de anonimiteit niet benut mag worden om de onwettigheid van de meegedeelde informatie te dekken.

In een tweede onderdeel wijst verzoeker erop dat overeenkomstig artikel 8 van de wet camerabewaking elk heimelijk gebruik van bewakingscamera's verboden is, waarbij als heimelijk gebruik wordt beschouwd, elk gebruik van bewakingscamera's zonder voorafgaande toestemming van de gefilmde persoon. Nu hem te dezen geen voorafgaande toestemming werd gevraagd, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing gebaseerd is op videomateriaal dat in strijd met de wet camerabewaking werd verkregen.

5. De verwerende partij antwoordt vooreerst dat de bestreden beslissing niet is genomen op basis van de beelden die zijn overgemaakt aan de politiediensten, maar op basis van de inhoud van het proces-verbaal AN.43.LB.014069/2011 van 28 januari 2011, dat een schriftelijke weergave bevat van de gebeurtenissen, geakteerd door een beëdigd politieagent. Uit de bestreden beslissing zou ook duidelijk blijken dat deze is genomen op grond van het proces-verbaal en niet op basis van de beelden.

Daarnaast betoogt zij dat de wet camerabewaking te dezen niet van toepassing is, aangezien een particulier die toevallig een schermutseling filmt dit niet doet met een bewakingscamera of observatiesysteem met het oog op het opsporen van misdrijven of overlast in de zin van artikel 2, 4°, van die wet, noch in het kader van bewaking en toezicht in de zin van artikel 3 van die wet.

Voorts zet zij uiteen dat de toekenning van een identificatiekaart voor bewakingsactiviteiten een administratieve procedure betreft, waarop strafrechtelijke beginselen niet van toepassing zijn. Bovendien merkt zij op dat videomateriaal verkregen in strijd met de wet niet per definitie nietig is, nu het Hof van Cassatie in zijn arrest van 14 oktober 2003 heeft geoordeeld dat onrechtmatig verkregen bewijsmateriaal enkel geweerd dient te worden in drie gevallen, met name wanneer de naleving van bepaalde vormvoorwaarden voorgeschreven wordt op straffe van nietigheid, wanneer de begane onrechtmatigheid de betrouwbaarheid van het bewijs heeft aangetast of wanneer het gebruik van het

bewijs in strijd is met het recht op een eerlijk proces. Volgens de verwerende partij is geen van deze drie gevallen te dezen van toepassing. Ten slotte stelt zij dat het enkel aan de strafrechter toekomt om de eventuele nietigheid van de verkregen videobeelden te beoordelen, doch dat zijzelf wel de bewijswaarde van voormeld proces-verbaal beoordeelt en zij zich in eer en geweten heeft kunnen baseren op de inhoud daarvan.

6. Verzoeker repliceert dat noch hijzelf noch de verwerende partij kennis heeft kunnen nemen van het beeldmateriaal teneinde dit te kunnen vergelijken met de schriftelijke weergave ervan in het proces-verbaal. Hij stelt dat onrechtmatig verkregen bewijsmateriaal hoe dan ook niet wordt gedekt door de weergave ervan in een ander medium, zoals een geschrift.

Voorts betoogt hij dat de wet camerabewaking in voorliggende zaak wel degelijk van toepassing is, nu de beelden werden bezorgd aan de politie met het oog op het sanctioneren van het eventuele misdrijf, zodat de camera, ongeacht het feit dat deze door een particulier zou zijn geplaatst, ontegensprekelijk tot doel had misdrijven tegen personen of goederen of overlast te voorkomen, vast te stellen of op te sporen in de zin van de artikelen 2 en 3 van die wet.

Ten slotte meent verzoeker dat voor zover de verwerende partij beweert dat bewijsmateriaal verkregen in strijd met de wet niet per definitie nietig is, zij erkent dat de videobeelden in strijd met de wet zijn verkregen. In het licht van het arrest van het Hof van Cassatie van 14 oktober 2003, merkt verzoeker nog op dat te dezen de betrouwbaarheid van het bewijs manifest is aangetast, aangezien de kwestieuze camera niet geijkt was, de instellingen, zoals bijvoorbeeld datum en tijd, manipuleerbaar zijn en de persoon die de beelden heeft opgenomen zijn identiteit weigert mee te delen. Bovendien zou het gebruik van de beelden in strijd zijn met het recht op een eerlijk proces, aangezien verzoeker er nooit kennis heeft van kunnen nemen.

Beoordeling

7. Beide onderdelen van het middel steunen op de premisse dat het beeldmateriaal, op grond waarvan het proces-verbaal AN.43.LB.014069/2011 van 28 januari 2011 werd opgemaakt, afkomstig is van een bewakingscamera in de zin van artikel 2, 4°, van de wet camerabewaking. Voormelde bepaling definieert een bewakingscamera als "elk vast of mobiel observatiesysteem dat tot doel heeft misdrijven tegen personen of goederen of overlast in de zin van artikel 135 van de nieuwe gemeentewet te voorkomen, vast te stellen of op te sporen, of de openbare orde te handhaven en dat hiervoor beelden verzamelt, verwerkt of bewaart; de bewakingscamera die verplaatst wordt tijdens de observatie teneinde vanaf verschillende plaatsen en posities te filmen, wordt als mobiel beschouwd".

8. Verzoeker stelt dat het kwestieuze beeldmateriaal door een particulier "wellicht de overbuur van de dansgelegenheid" aan de politiediensten werd overgemaakt. Zelfs indien aangenomen zou worden dat dit beeldmateriaal afkomstig is van een vaste of mobiele bewakingscamera in de zin van voormelde begripsomschrijving, volgt daaruit niet noodzakelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet mocht baseren op het proces-verbaal van 28 januari 2011. Onrechtmatig verkregen bewijsmateriaal kan immers enkel in drie gevallen tot bewijsuitsluiting leiden, namelijk (1) wanneer de naleving van bepaalde vormvoorwaarden voorgeschreven wordt op straffe van nietigheid, (2) wanneer de begane onrechtmatigheid de betrouwbaarheid van het bewijs heeft aangetast, of (3) wanneer het gebruik van het bewijs in strijd is met het recht op een eerlijk proces.

Te dezen toont verzoeker niet concreet aan dat de beweerde inbreuk op de wet camerabewaking zijn recht op een eerlijke behandeling van de zaak in het gedrang heeft gebracht, de betrouwbaarheid van het bewijs heeft aangetast of een vormvoorschrift heeft miskend dat op straffe van nietigheid is voorgeschreven.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker bij zijn verhoor door de politie op 12 februari 2011 het beeldmateriaal zelf heeft kunnen bekijken. Na het zien van de beelden erkende hij het slachtoffer een duw in het aangezicht te hebben gegeven. Verzoeker betwist weliswaar dat hij het slachtoffer een vuistslag in het gezicht heeft gegeven, doch die discussie heeft geen uitstaans met de vraag of bij het maken van de beelden de voorschriften van de wet camerabewaking werden nageleefd.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

9. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens (hierna : privacywet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna : EVRM) en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Hij stelt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op videomateriaal dat door een persoon die anoniem wenst te blijven werd meegedeeld aan de politiediensten, terwijl overeenkomstig artikel 2 van de privacywet iedere natuurlijke persoon in verband met de verwerking van persoonsgegevens die op hem betrekking hebben, recht heeft op bescherming van zijn fundamentele rechten en vrijheden, inzonderheid op de bescherming van zijn persoonlijke levenssfeer en overeenkomstig artikel 8 van het EVRM eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Verzoeker wijst op de artikelen 5 en 8, § 1, van de privacywet en argumenteert dat het videomateriaal te dezen werd verkregen in strijd met de bepalingen van de privacywet en met artikel 8 van het EVRM en derhalve nietig is. Door te steunen op bewijsmateriaal "bestaande uit de verwerking van persoonsgegevens" dat werd verkregen met manifeste schending van de grondrechten van verzoeker, zou de verwerende partij zich schuldig hebben gemaakt aan onbehoorlijk bestuur.

10. De verwerende partij antwoordt vooreerst dat de beelden nooit deel hebben uitgemaakt van het administratief dossier en dat de bestreden beslissing is genomen op basis van het proces-verbaal dat een schriftelijke weergave bevat van het videomateriaal. Daarnaast stelt zij dat artikel 8 van het EVRM geen absolute bescherming biedt omdat geen inmenging in de privésfeer is toegestaan "dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen". Het feit dat zij in kennis is gesteld van voormeld proces-verbaal houdt volgens de verwerende partij dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM, aangezien hiervoor een legitieme basis bestaat, met name artikel 7, § 1, van de bewakingswet dat haar de bevoegdheid toekent om een onderzoek naar de veiligheidsvoorwaarden te voeren. In dat verband zet zij uiteen dat artikel 7, § 2, 1°, van de bewakingswet bepaalt uit welke aard de gegevens omtrent de betrokken persoon kunnen bestaan, dat verzoeker overeenkomstig artikel 7, § 2, 2°, van dezelfde wet heeft ingestemd met een eventueel onderzoek naar de veiligheidsvoorwaarden, dat zulk onderzoek legaal is en eventuele inbreuken op het recht op eerbiediging van het privéleven proportioneel zijn en dat de bewakingswet een wet van bestuurlijke politie is in het belang van de openbare veiligheid.

Voorts argumenteert de verwerende partij dat ook artikel 2 van de privacywet geen absoluut recht inhoudt, maar een recht waarvan kan worden afgeweken indien is voldaan aan de voorwaarden van legitimiteit, legaliteit en proportionaliteit. Zij verwijst naar haar uiteenzetting ter zake met betrekking tot artikel 8 van het EVRM.

Wat artikel 8, § 1, van de privacywet betreft, merkt de verwerende partij op dat de bewakingswet en haar uitvoeringsbesluiten in de mogelijkheid voorzien om processen-verbaal in te zien, dat verzoeker bovendien heeft ingestemd met een onderzoek naar de veiligheidsvoorwaarden, dat bij deze instemming erop werd gewezen dat de gegevens die onderzocht kunnen worden mogelijk betrekking hebben op inlichtingen van gerechtelijke of bestuurlijke politie en dat bijgevolg beroep kan worden gedaan op de uitzondering bepaald in artikel 8, § 2, b), van de privacywet.

De verwerende partij besluit dat zij niet onbehoorlijk heeft gehandeld, dat zij op rechtmatige wijze in het bezit is gekomen van het proces-verbaal in kwestie en dat het haar niet toekomt om na te gaan of de politiediensten de videobeelden op een rechtmatige wijze hebben verkregen.

11. Verzoeker dupliceert dat zijn instemming met een eventueel onderzoek naar de veiligheidsvoorwaarden geen onvoorwaardelijke afstand inhoudt van de bescherming van zijn persoonsgegevens waarin artikel 8 van het EVRM en de privacywet voorzien. Hij wijst erop dat artikel 5 van de privacywet in het bijzonder de ondubbelzinnige toestemming vereist van de betrokkene voor de verwerking van de persoonsgegevens. De instemming met een onderzoek naar de veiligheidsvoorwaarden dat als onzeker wordt voorgespiegeld, volstaat volgens hem dan ook niet.

12. In zijn laatste memorie laat verzoeker nog gelden dat de kwestieuze beelden door de politiediensten als bewijsmateriaal zijn opgeslagen in een "bestand" in de zin van artikel 1, § 3, van de privacywet, zijnde een

gestructureerd geheel van persoonsgegevens die volgens bepaalde criteria toegankelijk zijn.

Beoordeling

13. Het recht op de eerbiediging van het privéleven is een grondrecht dat onder meer door artikel 8 van het EVRM gewaarborgd wordt. Dit recht is echter niet absoluut. Het recht kan bij de wet worden onderworpen aan beperkingen, bijvoorbeeld beperkingen die in een democratische samenleving nodig zijn in het belang van de openbare orde en veiligheid.

14. Verzoeker voert in het middel geen schending aan van artikel 8 van het EVRM die los staat van de beweerdte inbreuken op de privacywet. De beoordeling van het middel wordt bijgevolg beperkt tot voormelde wet.

Overeenkomstig artikel 3 is de privacywet van toepassing op elke geheel of gedeeltelijk geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens, alsmede op elke niet-geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens die in een bestand zijn opgenomen of die bestemd zijn om daarin te worden opgenomen. "Verwerking" van persoonsgegevens wordt in artikel 1, § 2, van de privacywet omschreven als "elke bewerking of elk geheel van bewerkingen met betrekking tot persoonsgegevens, al dan niet uitgevoerd met behulp van geautomatiseerde procédés, zoals het verzamelen, vastleggen, ordenen, bewaren, bijwerken, wijzigen, opvragen, raadplegen, gebruiken, verstrekken door middel van doorzending, verspreiden of op enigerlei andere wijze ter beschikking stellen, samenbrengen, met elkaar in verband brengen, alsmede het afschermen, uitwissen of vernietigen van persoonsgegevens".

Verzoeker maakt in het middel niet duidelijk in welk opzicht het gebruik van beeldmateriaal om de dader van een misdrijf te identificeren, zoals te dezen het geval is, als een al dan niet geautomatiseerde verwerking van

persoonsgegevens in de zin van de voormelde wetsbepaling moet worden beschouwd.

Wanneer de verwerking van persoonsgegevens niet-geautomatiseerd gebeurt, dan is de privacywet enkel van toepassing indien de verwerking betrekking heeft op gegevens die in een bestand zijn opgenomen of die bestemd zijn om daarin te worden opgenomen. Onder "bestand" wordt luidens artikel 1, § 3, van de privacywet verstaan "elk gestructureerd geheel van persoonsgegevens die volgens bepaalde criteria toegankelijk zijn, ongeacht of dit geheel gecentraliseerd dan wel gedecentraliseerd is of verspreid op een functioneel of geografisch bepaalde wijze".

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt niet dat de kwestieuze beelden werden opgenomen in een bestand of bestemd waren om te worden opgenomen in een bestand in de zin van de voormelde bepaling.

15. Volgens artikel 5, f), van de privacywet mogen persoonsgegevens verwerkt worden "wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de behartiging van het gerechtvaardigde belang van de verantwoordelijke voor de verwerking of van de derde aan wie de gegevens worden verstrekt, mits het belang of de fundamentele rechten en vrijheden van de betrokkene die aanspraak maakt op bescherming uit hoofde van deze wet, niet zwaarder doorwegen".

Vooropgesteld dat de afgifte aan de politiediensten van videobeelden betreffende een misdrijf als een verwerking van persoonsgegevens in de zin van de privacywet zou moeten worden beschouwd, kan dergelijke mededeling alleszins op grond van het voormeld artikel 5, f), van de privacywet verantwoord worden. In redelijkheid kan immers niet aangenomen worden dat de bescherming van de private levenssfeer van verzoeker zwaarder doorweegt dan het belang dat de openbare orde en veiligheid heeft bij de identificatie van de dader van een geweldsmisdrijf. Bovendien toont verzoeker niet aan dat de beweerde inbreuk op de privacywet zijn recht op een eerlijke behandeling van de zaak in het

gedrang heeft gebracht, de betrouwbaarheid van het bewijs heeft aangetast of een vormvoorschrift heeft miskend dat op straffe van nietigheid is voorgeschreven.

16. In zoverre verzoeker zich beroept op artikel 8, § 1, van de privacywet, waarin wordt gesteld dat de verwerking van persoonsgegevens inzake geschillen voorgelegd aan hoven en rechtbanken alsook aan administratieve gerechten, inzake verdenkingen, vervolgingen of veroordelingen met betrekking tot misdrijven, of inzake administratieve sancties of veiligheidsmaatregelen verboden is, valt het directe verband met het ter beschikking stellen van videomateriaal door een particulier niet in te zien. Ook bepaalt artikel 8, § 2, a), van de privacywet dat het verbod om de in § 1 bedoelde persoonsgegevens te verwerken, niet van toepassing is op verwerkingen onder toezicht van een openbare overheid of van een ministeriële ambtenaar in de zin van het gerechtelijk wetboek, indien de verwerking noodzakelijk is voor de uitoefening van hun taken. De verwerende partij verwijst in dat verband terecht naar artikel 7, § 2, van de bewakingswet dat haar toelaat om bij het onderzoek naar de veiligheidsvoorwaarden gegevens te onderzoeken die onder meer betrekking hebben op inlichtingen van gerechtelijke of bestuurlijke politie.

Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

17. In een derde middel roept verzoeker de schending in van artikel 12 van de wet camerabewaking, van artikel 10 van de privacywet en van "het algemeen beginsel van de rechten van verdediging en het beginsel van behoorlijk bestuur", doordat de bestreden beslissing gebaseerd is op videomateriaal waarvan hij geen kennis heeft kunnen nemen, terwijl hij op grond van voormelde bepalingen recht had op toegang tot of kennis omtrent die beelden en hun verwerking.

18. De verwerende partij werpt op dat de wet camerabewaking te dezen niet van toepassing is, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 12 van deze wet. Daarnaast zet zij uiteen dat de bestreden beslissing niet is genomen op basis van de videobeelden, die nooit deel hebben uitgemaakt van het administratief dossier, maar wel op grond van het proces-verbaal houdende de schriftelijke weergave van die beelden. Voorts wijst de verwerende partij erop dat verzoeker heeft ingestemd met een onderzoek naar de veiligheidsvoorwaarden, dat hij op 21 november 2011 het administratief dossier met inbegrip van voormeld proces-verbaal heeft geraadpleegd, dat zij hem de beelden niet kon laten zien daar zij er zelf nooit van in bezit is gesteld en dat verzoeker thans voor het eerst opwerpt geen kennis te hebben kunnen nemen van de beelden, terwijl hij voorafgaand aan de bestreden beslissing nooit heeft verzocht de beelden te mogen bekijken. De verwerende partij merkt op dat zij ervan mocht uitgaan dat verzoeker op de hoogte was van de inhoud van de beelden, nu uit het proces-verbaal van zijn verhoor door de politiediensten van 12 februari 2011 blijkt dat het verhoor werd onderbroken om hem het beeldmateriaal te tonen.

19. Verzoeker dupliceert in zijn memorie van wederantwoord dat de wet camerabewaking in voorliggende zaak wel degelijk van toepassing is, dat overeenkomstig artikel 12 van die wet iedere gefilmde persoon een recht van toegang tot de beelden heeft, zodat het niet volstond dat hij inzage kreeg van het proces-verbaal houdende de schriftelijke weergave van de beelden, inzonderheid omdat de gebruikte bewoordingen noodzakelijkerwijze subjectief en onvolledig zijn. Verzoeker stelt dat door het beeldmateriaal zelfs niet bij het strafdossier te voegen, het voor hem onmogelijk is om na te gaan of het proces-verbaal een correcte weergave van de beelden bevat. Hij meent dat door hem elk recht op tegenspraak met betrekking tot dit zogenaamd bewijsmateriaal te ontzeggen, zijn rechten van verdediging manifest worden geschonden.

Beoordeling

20. Artikel 12 van de wet camerabewaking bepaalt dat iedere gefilmde persoon toegang heeft tot de beelden en dat hij daartoe een gemotiveerd verzoek kan richten aan de verantwoordelijke voor de verwerking conform de artikelen 10 en volgende van de wet van 8 december 1992.

Artikel 10 van de privacywet luidt als volgt :

"§ 1. De betrokkene die zijn identiteit bewijst, heeft het recht om vanwege de verantwoordelijke voor de verwerking te verkrijgen:

- a) kennis van het al dan niet bestaan van verwerkingen van hem betreffende gegevens alsmede ten minste informatie over de doeleinden van deze verwerkingen, van de categorieën gegevens waarop deze verwerkingen betrekking hebben en van de categorieën ontvangers aan wie de gegevens worden verstrekt;
- b) verstrekking in begrijpelijke vorm van de gegevens zelf die worden verwerkt, alsmede alle beschikbare informatie over de oorsprong van die gegevens;
- c) mededeling van de logica die aan een geautomatiseerde verwerking van hem betreffende gegevens ten grondslag ligt in geval van geautomatiseerde besluitvorming in de zin van artikel 12bis;
- d) kennis van de mogelijkheid om de in de artikelen 12 en 14 bedoelde beroepen in te stellen en eventueel inzage te nemen van het in artikel 18 bedoelde openbaar register.

Daartoe richt de betrokkene een gedagtekend en ondertekend verzoek aan de verantwoordelijke voor de verwerking of aan iedere andere persoon die de Koning aanwijst.

De inlichtingen worden onverwijld en ten laatste binnen vijfenveertig dagen na ontvangst van het verzoek meegedeeld.

De Koning kan nadere regelen voor de uitoefening van het in het eerste lid bedoelde recht bepalen.

§ 2. (...).

§ 3. Aan een aanvraag bedoeld in § 1 en § 2 moet geen gevolg worden gegeven dan na verloop van een redelijke termijn, te rekenen van de dagtekening van een vroegere aanvraag van dezelfde persoon waarop is geantwoord of te rekenen van de dagtekening waarop de gegevens hem ambtshalve zijn meegedeeld".

Daargelaten de vraag naar de toepasselijkheid van de wet camerabewaking, wordt vastgesteld dat verzoeker geen aanvraag als bedoeld in de voormelde bepalingen heeft ingediend. Bovendien blijkt uit het proces-verbaal

AN.43.LB.014069/2011 dat verzoeker tijdens zijn verhoor door de politie op 12 februari 2011 het beeldmateriaal heeft kunnen bekijken.

21. De uitoefening van het recht van verdediging vereist dat de betrokkene vooraf inzage kan nemen van alle stukken die het bestuur bij de besluitvorming in aanmerking neemt. De betrokkene kan bovendien vragen dat relevante stukken aan het dossier worden toegevoegd. Te dezen blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker kennis heeft kunnen nemen van alle stukken die de verwerende partij bij haar besluitvorming heeft betrokken. Verzoeker heeft niet gevraagd dat het dossier met het beeldmateriaal over het incident van 1 januari 2011 zou worden aangevuld. Nog minder blijkt dat de verwerende partij geweigerd zou hebben om het beeldmateriaal op te vragen teneinde het bij het administratief dossier te voegen. Verzoeker kan ten slotte niet voor het eerst voor de Raad van State aanvoeren dat zijn recht van verdediging door het ontbreken van het beeldmateriaal geschonden werd.

Het derde middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

22. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet, van artikel 19 van het koninklijk besluit van 26 september 2005 betreffende de modaliteiten voor de toekenning, de geldigheidsduur, de weigering en de vernietiging van de identificatiekaart en de procedure inzake de onderzoeken naar de veiligheidsvoorwaarden (hierna : koninklijk besluit van 26 september 2005), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet) en van de motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel wijst hij erop dat volgens de rechtspraak van de Raad van State de verwerende partij, bij de uitoefening van haar beoordelingsbevoegdheid die haar door artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet wordt toegekend, rekening moet houden met een zekere ernst van de feiten, maar ook met hun context, hun herhaling en met de persoonlijkheid van de eiser ten aanzien van de vereisten van de openbare veiligheid. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing, door te steunen op twee processen-verbaal, met name één uit 1997 inzake bedreiging met bevel of voorwaarde en één uit 2011 inzake opzettelijke slagen en verwondingen, niet afdoende is gemotiveerd en als dusdanig de formele motiveringsplicht wordt miskend.

Wat het proces-verbaal uit 1997 betreft, merkt verzoeker op dat hij op het ogenblik van de feiten negentien jaar was en het dus om een jeugdzonde gaat, dat de feiten reeds van vijftien jaar geleden dateren, dat hij zijn spijt heeft uitgedrukt en zich nadien heeft onthouden van gelijkaardige feiten en dat de zaak zonder gevolg werd geklasseerd. Hij wijst erop dat de verwerende partij deze feiten reeds in 2007 in aanmerking heeft genomen om hem de toegang tot de sector te weigeren, doch dat zij in maart 2009 heeft geoordeeld dat hij wel degelijk voldeed aan de veiligheidsvoorwaarden en dat hem vervolgens verscheidene identificatiekaarten werden verleend. Het getuigt volgens verzoeker van onbehoorlijk bestuur om heden op deze beslissing terug te komen.

Met betrekking tot het proces-verbaal uit 2011, stelt verzoeker dat dit steunt op videomateriaal, waarvan hij in de vorige middelen reeds heeft aangetoond dat dit op onwettige wijze werd verkregen en derhalve nietig is en waarvan hij geen kennis heeft kunnen nemen omdat het beeldmateriaal niet bij het dossier was gevoegd. Volgens verzoeker vormt dit een manifeste schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 19 van het koninklijk besluit van 26 september 2005. Bovendien merkt verzoeker op dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt vermeld dat hij zou hebben verklaard de man te hebben geslagen, dat in de bestreden beslissing ook ten onrechte de door verzoeker aangebrachte getuigenverklaringen worden verworpen, dat in die beslissing niet

wordt geantwoord op de verklaring van het beweerd slachtoffer dat de zaken werden bijgelegd, welke nochtans van primordiaal belang zou zijn voor de juiste situering van de feiten en dat in die beslissing niet wordt verduidelijkt welke van de verscheidene identificatiekaarten van verzoeker nu precies wordt ingetrokken.

In een tweede onderdeel voert verzoeker, op grond van hetgeen in het eerste onderdeel is uiteengezet, ook de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel.

23. De verwerende partij betwist in haar memorie van antwoord dat zij zonder meer zou zijn teruggekomen op een eerdere positieve beslissing uit 2009, daar intussen nieuwe feiten aan het licht zijn gekomen en thans rekening mag worden gehouden met de omstandigheid dat verzoeker reeds in het verleden voorwerp was van een negatieve beslissing over een aanvraag tot het verkrijgen van een identificatiekaart. Zij zet in dit verband uiteen dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat deze niet is gebaseerd op de feiten van 1997, maar wel op de recente feiten van 2011, wat volgens haar niet wegneemt dat in de bestreden beslissing terecht kon worden gesteld dat, gelet op de feiten uit 1997 en het daaruit volgende weigeringsbesluit van 2007, verzoeker een algemene ingesteldheid heeft die niet wordt beoogd in de bewakingssector en de eerdere weigering kennelijk geen waarschuwingseffect heeft gehad op verzoeker, aangezien hij, nadat hem in 2009 alsnog de kans werd gegeven om te werken binnen de bewakingssector, twee jaar later opnieuw in aanvaring kwam met de politie.

Voorts wijst de verwerende partij erop dat te dezen geen sprake is van nietig bewijsmateriaal, noch van een schending van de hoorplicht. Zij benadrukt dat uit het dossier blijkt dat na confrontatie met het beeldmateriaal, verzoeker heeft toegegeven een klant te hebben geslagen, minstens "een duw in het aangezicht" te hebben gegeven, waardoor die persoon het bewustzijn verloor. Vervolgens argumenteert zij dat de bestreden beslissing wel degelijk aangeeft waarom geen rekening wordt gehouden met de door verzoeker aangebrachte

getuigenverklaringen, dat in die beslissing niet wordt ingegaan op de verklaring van het beweerde slachtoffer dat de zaken werden bijgelegd, aangezien die verklaring niets aan het dossier toevoegt en de identiteit van het slachtoffer overigens niet vaststaat en dat uit die beslissing ten slotte duidelijk blijkt dat alle aangevraagde en reeds afgeleverde identificatiekaarten voor activiteiten van persoonscontrole worden ingetrokken.

24. Verzoeker beklemtoont in zijn memorie van wederantwoord dat uit de bestreden beslissing onbetwistbaar blijkt dat deze is gebaseerd op de feiten uit 1997 en dit ondanks het feit dat de verwerende partij reeds op 24 maart 2009 had geoordeeld dat hij wel degelijk voldeed aan de veiligheidsvoorwaarden en hem vervolgens verschillende identificatiekaarten voor diverse ondernemingen heeft toegekend. Voorts meent verzoeker dat de bewering dat uit de bestreden beslissing zou blijken dat hij "in het algemeen niet langer voldoet om de activiteiten van toezicht op en controle van personen uit te voeren", niet volstaat om te verduidelijken welke identificatiekaart nu precies wordt ingetrokken. Ook de bewering dat hem werd gevraagd al zijn werkgevers op de hoogte te stellen, wordt volgens verzoeker niet gestaafd.

Beoordeling

25. Ingevolge de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet is het bestuur verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Overeenkomstig het beginsel van de materiële motiveringsplicht moeten er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande

en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

26. Op grond van artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet moeten de personen die een uitvoerende functie uitoefenen in een bewakingsonderneming voldoen aan de veiligheidsvoorwaarden noodzakelijk voor het uitoefenen van een uitvoerende functie en mogen zij geen feiten gepleegd hebben die, zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, raken aan het vertrouwen in de betrokkene omdat ze een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie of een tegenindicatie van het gewenste profiel, zoals bedoeld in artikel 7, § 1bis, uitmaken. Het gewenste profiel is volgens deze bepaling gekenmerkt door :

- "1° respect voor de grondrechten van de medeburgers;
- 2° integriteit;
- 3° een incasseringsvermogen ten aanzien van agressief gedrag en het vermogen om zich daarbij te beheersen;
- 4° afwezigheid van verdachte relaties met het crimineel milieu".

27. Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing mede gebaseerd is op feiten die in 2007 aanleiding hebben gegeven tot een beslissing om hem de toegang tot de private bewakingssector te ontzeggen, wordt vastgesteld dat die feiten weliswaar in de bestreden beslissing in herinnering worden gebracht, maar tegelijk wordt aangegeven dat deze feiten "dateren van 1997 en bijgevolg te oud worden geacht om ze actueel nog in aanmerking te nemen, mede door (zijn) nog jeugdige leeftijd van destijds". Aan die bewoordingen wordt toegevoegd dat verzoeker "twee jaar na deze weigering (...) een tweede kans (heeft) gekregen maar onderhavige intrekkingprocedure (aantoont) dat (hij) maar weinig lessen heeft getrokken uit het verleden aangezien (hij) opnieuw betrokken blijkt bij delictuele feiten, ditmaal van slagen en verwondingen" en dat "dit gegeven geenszins in (zijn) voordeel speelt". Aldus komt de verwerende partij niet terug op haar beslissing van 24 maart 2009 om verzoeker opnieuw toegang tot het beroep te verlenen, doch zij stelt - op basis van nieuwe feiten - niet manifest onterecht vast dat verzoeker uit het

verleden weinig lessen heeft getrokken, daar "bij een latere aanvraag opnieuw een veiligheidsonderzoek vereist is voor feiten waar (hij) opnieuw 'spijt van heeft'".

28. Bij de beoordeling van de voorgaande middelen werden de grieven omtrent het beweerd gebruik van "nietig bewijsmateriaal" in het licht van bepalingen van de wet camerabewaking en de privacywet reeds verworpen.

29. Wat betreft de bewering van verzoeker dat hij het slachtoffer niet heeft geslagen, geldt dat het niet aan de Raad van State toekomt de precieze feitelijke toedracht van het incident waarbij verzoeker betrokken was te reconstrueren. Hij dient enkel na te gaan of de overheid naar recht tot haar voorstelling van de feiten is gekomen. Te dezen heeft de verwerende partij terecht kunnen oordelen dat meer geloof kan worden gehecht aan het proces-verbaal dat op basis van de camerabeelden werd opgesteld "door een geoefende en tevens beëdigde politieagent", dan aan de verklaringen van verzoeker die "zelf verwarring heeft gesticht door (zijn) verklaringen meermaals te wijzigen". De gegevens van de zaak bevestigen immers dat verzoeker ten aanzien van de verbalisanten eerst heeft verklaard niets van het incident af te weten, dat hij zich daarna, na confrontatie met de beelden, "plots" herinnerde dat hij die bewuste avond slagen heeft toegediend, en dat hij daarna verduidelijkte dat hij geen slag maar een duw in het aangezicht heeft gegeven. In de bestreden beslissing worden bovendien de redenen vermeld waarom de verwerende partij van oordeel was dat de getuigen waarop verzoeker zich beroept niet als geheel objectief kunnen worden beschouwd omdat het om kennissen van verzoeker gaat. Bovendien wordt mede in rekening gebracht dat de vraag of verzoeker nu een vuistslag, dan wel een slag of een duw in het gezicht heeft gegeven in het kader van de beoordeling van voorliggende zaak van ondergeschikt belang is. Van doorslaggevend belang is immers dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoeker "(is) overgegaan tot het gebruik van agressie in plaats van dat (hij) op een niet-geweldloze manier en door middel van dialoog de gemoederen heeft getracht te bedaren", wat wijst "op een algemene agressieve ingesteldheid die niet overeenkomt met deze van een bewakingsagent".

30. De motiveringsplicht werd niet geschonden doordat de verwerende partij niet is ingegaan op de verklaring van het slachtoffer dat de zaken werden bijgelegd. De motiveringsplicht houdt immers niet in dat het bestuur op alle argumenten dient te antwoorden. Overigens blijkt uit die verklaring van het slachtoffer niet dat het incident op 1 januari 2011 zich niet heeft voorgedaan.

31. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat aan verzoeker alle activiteiten van persoonscontrole worden ontzegd en dat hem enkel nog activiteiten van goederenbewaking worden toegestaan.

32. Om voormelde redenen laat de bestreden beslissing duidelijk, dit wil zeggen op een voor verzoeker begrijpelijke wijze, de redenen kennen op grond waarvan zij werd genomen. De motivering is ook afdoende, aangezien zij de bestreden beslissing kan dragen en er geen kennelijke wanverhouding bestaat tussen de inhoud van de bestreden beslissing en de motivering die als verantwoording voor de beslissing wordt gegeven. De stelling van verzoeker dat de bestreden beslissing geen deugdelijke feitelijke grondslag heeft omdat zij zou steunen op achterhaalde feiten en onwettig verkregen bewijsmateriaal, is onjuist.

Het vierde middel is ongegrond.

E. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

33. In een vijfde middel voert verzoeker aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing een "klaarblijkelijke beoordelingsfout" heeft begaan, "in het bijzonder gelet op hetgeen in de bovenstaande middelen werd weergegeven".

34. De verwerende partij verwijst naar haar antwoord op de vorige middelen en benadrukt dat zij geen enkele kennelijk onredelijke beoordelingsfout

heeft gemaakt, maar een correcte en passende maatregel heeft genomen die evenredig is aan de gepleegde feiten.

35. Verzoeker dupliceert dat uit de voorgaande middelen genoegzaam blijkt dat de verwerende partij een klaarblijkelijke beoordelingsfout heeft begaan "door een disproportionele maatregel, gebaseerd op een onrechtmatige bewijsvergaring en met schending van de privacywetgeving, op te leggen die onevenredig is met de feiten, waarbij zij ten onrechte (...) rekening houdt met de feiten van 1997".

Beoordeling

36. In zoverre verzoeker het bestaan van een klaarblijkelijke beoordelingsfout louter afleidt uit de voorgaande middelen, wordt verwezen naar de ongegrondheid van die middelen zoals blijkend uit hun beoordeling.

37. Op grond van artikel 17, eerste lid, 2°, van de bewakingswet kan de minister van Binnenlandse Zaken de identificatiekaart die aan de in artikel 8, § 3, bedoelde personen overeenkomstig de genoemde bepaling is afgegeven, voor alle activiteiten of voor een gedeelte ervan, voor alle plaatsen waar die activiteiten worden uitgeoefend of voor sommige ervan, intrekken of voor een termijn van ten hoogste zes maanden inhouden, wanneer die personen de bepalingen van deze wet of haar uitvoeringsbesluiten niet in acht nemen of niet meer aan de voorwaarden ervan voldoen. De minister van Binnenlandse Zaken beschikt daarbij over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid. Deze appreciatievrijheid wordt enkel begrensd door het redelijkheidsbeginsel.

Te dezen heeft de bevoegde minister binnen de perken van de redelijkheid gehandeld door in de in het bestreden besluit aangehaalde feiten van agressie een aanwijzing te zien dat verzoekers ingesteldheid niet strookt met het door de bewakingswet voorgeschreven profiel voor het uitvoeren van activiteiten van toezicht op en controle van personen. Van de beweerde disproportionaliteit is

nog minder sprake aangezien de bestreden beslissing enkel slaat op activiteiten van toezicht en controle van personen met het oog op het verzekeren van de veiligheid op al dan niet voor het publiek toegankelijke plaatsen. Daarentegen wordt verzoeker wel geacht te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor wat betreft activiteiten van toezicht op en bescherming van goederen.

Het vijfde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenentwintig november tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin